

Arrest

nr. 202 091 van 5 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ROEYEN
Coupure 5
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN ROEYEN, die verschijnt voor verzoeker, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 7 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 7 december 2015 asiel aan. Op 20 juli 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Hazara origine te zijn. U bent geboren in het dorp Passmuch in het district Markazi Behsud, gelegen in de provincie Maidan Wardak, op 1 januari 1996. U hebt daar vanaf uw geboorte tot aan vertrek uit Afghanistan gewoond. Uw vader was er landbouwer en u hielp hem sinds uw kindertijd op de velden. Daarnaast volgde u in de winter religieuze lessen in de moskee. Jaarlijks waren er in uw district conflicten tussen de Hazara en de nomadische Kuchi. Naar aanleiding van deze conflicten hadden de lokale Hazara ouderen een verzetsbeweging opgericht die moest instaan voor de veiligheid. De laatste twee jaar voor uw vertrek verslechterde de veiligheidssituatie aangezien er zich tussen de Kuchi, gewapende Taliban leden bevonden. Aangezien de Hazara ouderen niet genoeg rekruten meer konden vinden begonnen ze jonge Hazara's te rekruteren onder dwang. Van elk huis moest minstens één persoon in de verzetsbeweging. U kreeg thuis een brief met de boodschap dat u lid moest worden van de verzetsbeweging. Aangezien u vreesde gedood te worden in de gevechten ontvluchtte u het land. U heeft Afghanistan verlaten in de herfst van het jaar 2015. In oktober 2015 kwam u aan in België, waar u op 7 december 2015 asiel aanvraagde. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u op 12 juli 2017 kopieën voor van volgende documenten: uw taskara, de taskara van uw vader, een rekruteringsbrief van de dorpsoudste en de enveloppe waarin deze documenten verstuurd werden naar België.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen dient te worden besloten dat u er niet in slaagt elementen aan te dragen die het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ervan overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u ten onrechte verklaarde minderjarig te zijn bij het indienen van uw asielaanvraag. Zo verklaarde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ Fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling, p. 1) dat u bij uw aankomst in België 16 jaar oud was. Echter dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde leeftijd geen geloof kan worden gehecht. De beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 18 maart 2016 toont immers aan dat u op dat moment al een berekende leeftijd had die hoger lag dan 18 jaar, meer bepaald 20,79 jaar met een standaarddeviatie van 1,56 jaar. Dat u ten onrechte beweerde minderjarig te zijn, doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. De kopie van uw taskara die u in het kader van uw asielverzoek aanbracht is niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Bovendien legt u enkel een kopie van uw taskara voor.

Ten tweede dient te worden gewezen te worden op een aantal lacunes in uw relaas die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen. Zo verklaarde u niet te weten wie de rekruteringsbrief zou hebben voorgelezen aan uw ongeletterde vader. Wanneer u wordt gevraagd waarom u dit niet weet, antwoordt u vaagweg dat u het niet weet en dat u zelf niet kan lezen. U verklaart dat uw vader de brief in zijn broek stak en deze nadien aan iemand toonde. U voegt nogmaals toe dat u het niet weet (CGVS, p.19). Het is bevreemdend dat u hier niet van op de hoogte bent, aangezien deze rekruteringsbrief de reden vormt van uw vertrek.

Verder weet u niet of andere mensen in het dorp ook een dergelijke rekruteringsbrief kregen. U beweert over de anderen niets te weten. U beweert ook niet te hebben gevraagd aan uw vader of de anderen een dergelijke brief kregen. U werd op het bevreemdende karakter gewezen van het feit dat u niet weet of andere mensen in uw dorp ook een rekruteringsbrief kregen. U werd ook de vraag gesteld of u dat niet hoorde van vrienden. Als reactie hierop verklaart u vaagweg uw vrienden niet vaak te hebben gezien aangezien u werkte op de velden en 's avonds sliep. U voegt toe dat jullie elkaar enkel zagen in de wintertijd om met elkaar te spelen. U verduidelijkt dat het op dat moment geen winter was (CGVS, p.22-23). Aangezien u echter beweert dat elk huishouden in het dorp ten minste één gezinslid moest leveren om bij de verzetsbeweging te gaan (CGVS, p.20), is het erg bevreemdend dat u niet weet of ook andere mensen in het dorp een rekruteringsbrief kregen van de ouderen.

Voorts kan u geen enkel Taliban lid noemen die naar uw regio zou gekomen zijn. U beweert hun namen niet te kennen aangezien ze zichzelf niet introduceren en niet spraken tegen de mensen. U werd daarna de vraag gesteld of de lokale mensen daar niet over praten. Als reactie hierop verklaart u vaagweg dat de ouderen zeiden dat jullie zich moesten verdedigen, maar dat ze niet zeiden of ze problemen hadden met specifieke mensen. U kan ook geen specifieke voorbeelden geven van voorvallen waarbij de Taliban hun dieren lieten grazen op de gronden van de mensen. Nochtans haalt u aan dat dit veelvuldig gebeurde in de regio (CGVS, p.25). U kent ook geen enkele naam van een Kuchi die naar uw gebied kwam. U beweert daarover vaagweg dat u geen Kuchi's kent omdat jullie altijd wegliepen als de Kuchi's naar de regio kwamen, aangezien de Kuchi's mensen willen doden. Wanneer u wordt gevraagd of u daar niets over hoorde van andere mensen herhaalt u dat de mensen weglopen als ze Kuchi's zien (CGVS, p.26). Dat u geen enkele naam kan geven van een Kuchi of van een lid van de Taliban in uw regio is op zijn minst bevreemdend te noemen, aangezien u zelf beweert dat deze mensen er veel problemen veroorzaakten.

Over de dorpsoudste, M. A. S. (...), die u wou rekruteren in de verzetsbeweging kan u bijzonder weinig vertellen. U weet over hem enkel dat hij de chieft of arbab van het dorp was. U kan ook een korte job omschrijving geven van een dorpsoudste. Zo kan u zeggen dat hij bemiddelde tussen de lokale mensen. Wanneer u echter wordt gevraagd wat u nog weet over deze persoon en waarvoor hij bekend staat in de regio, kan u niets nieuws meer over deze persoon vertellen. Het is bevreemdend dat u zo weinig concrete informatie bezit over de persoon door wie u vreesde gerekruteerd te worden (CGVS, p.26). U weet daarnaast ook niet te zeggen of er ooit bemiddeld is tussen de Kuchi's en Taliban langs de ene kant en de lokale Hazara's aan de andere kant. U beweert dat dat kan maar dat u dat niet weet. U voegt vaagweg toe dat u daar niet van op de hoogte bent aangezien bemiddelen iets is wat de ouderen doen (CGVS, p.25). Bovendien weet u niets over de training die de rekruten van de verzetsbeweging kregen (CGVS, p.26). U beweert daarover vaagweg dat u er niet geweest bent, dat u bang was om te vechten en dat u daarom bent weg gerend. Dat u over de training niets zou hebben opgevangen in de regio, terwijl u en vele andere jongeren zouden gerekruteerd worden, is op zijn minst bevreemdend te noemen. U weet ook niet te zeggen wanneer de verzetsbeweging waar u lid van zou moeten worden werd opgericht. U beweert daar niet in geïnteresseerd geweest te zijn (CGVS, p.20).

Vervolgens beweert u na het krijgen van de dreigbrief een tijdlang in de tearoom van H. G. (...) te hebben verbleven. U beweert echter niet te weten hoe lang u daar was. Wanneer u wordt gevraagd waarom u niet weet hoe lang u daar was, antwoordt u vaagweg dat u niet uit de kamer ging waar u schotels waste voor H. G. (...). U voegt toe dat u in de kamer daarnaast sliep en niet naar buiten ging omdat uw leven in gevaar was. U werd daarna de vraag gesteld waarom u niet weet hoeveel dagen u daar verbleef. U werd ook op het bevreemdende karakter hiervan gewezen. Als reactie hierop verklaart u dat het was alsof u opgesloten was in die kamer. U herhaalt dat u daar schotels waste en niet naar buiten ging. U beweert dat H. G. (...) tegen u zei dat u in die kamer moest blijven schotels wassen en daar moest wachten (CGVS, p.19). Het is bevreemdend dat u niet kan zeggen hoe lang u nog bij H. G. (...) zou verbleven hebben voordat u Afghanistan verliet (CGVS, p.19).

Daarenboven weet u niet hoe de zaken geëvolueerd zijn nadat u het land verliet. Wanneer u wordt gevraagd of de ouderen dan teleurgesteld waren in u, antwoordt u dat ze niets zeiden tegen uw vader omdat hij een oude man is en niets zeiden aan uw broer omdat hij te jong is. Wanneer u wordt gevraagd of u iets hoorde over de reactie van de ouderen op uw vertrek uit Afghanistan, antwoordt u "nee" en beweert u daar niet van op de hoogte te zijn (CGVS, p.23). U kan ook niets specifiek zeggen over hoe de veiligheidssituatie in de regio zou zijn geëvolueerd na uw vertrek. U kan enkel vaagweg stellen dat deze slechter werd en dat er nog steeds mensen werden gedood, zonder te kunnen vertellen over specifieke incidenten (CGVS, p.26).

Ten derde zitten er belangrijke tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de helling zetten. Zo verklaart u aanvankelijk op de DVZ nooit persoonlijke problemen gehad te hebben. U beweert op de DVZ Afghanistan te hebben verlaten omwille van de algemene problemen van de Hazara in de regio (DVZ Vragenlijst, vraag 5). U vermeldt op de DVZ helemaal niets over het feit dat u zou gaan gerekruteerd worden in het verzet door de ouderen van het dorp. Wanneer u hier op het Commissariaat-generaal met wordt geconfronteerd en wordt gevraagd dit uit te leggen, antwoordt u dat er op de DVZ niet werd gespecificeerd dat het ging om uw persoonlijke problemen. Daarnaast suggereert u dat er een vertaalprobleem kan geweest zijn met de tolk aangezien jullie verschillende dialecten van het Dari zouden gesproken hebben. U beweert ook dat ze u er niet lang lieten praten. U werd er daarna op het CGVS op gewezen dat u op de DVZ letterlijk zei

dat u geen persoonlijke problemen had gekend. U werd er op gewezen dat u op de DVZ helemaal niets vermeldde over het feit dat u zou gaan gerekruteerd worden. Er werd benadrukt dat dit erg bevreemdend is. Als reactie hierop herhaalt u dat dit kan geweest zijn omdat u het niet verstond door de taal. U beweert daarover hebben te willen praten met uw advocaat, maar dat u geen afspraak kreeg aangezien ze geen tijd had. U suggereert dat de tolk u misschien niet verstond omdat hij geen Hazaragi verstaat of dat u misschien de vraag niet goed had begrepen (CGVS, p.23). In uw verklaring op de DVZ staat nochtans dat u de tolk goed verstond en dat u geen bezwaar had tegen de tolk (DVZ Verklaring betreffende procedure, p.1 vraag 2). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd op het CGVS beweert u dat u niet zegt dat u hem niet verstond, maar wel dat u de vraag niet verstond. U beweert dat u dacht dat hij vroeg naar de algemene situatie en u beweert de vraag niet te hebben verstaan in verband met uw persoonlijke problemen. U voegt toe dat uw interview niet werd nagelezen aan u (CGVS, p.24). Nochtans staat in uw verklaring van op de DVZ dat uw verklaring werd voorgelezen aan u (DVZ Vragenlijst, vraag 7). Wanneer u hier met wordt geconfronteerd op het CGVS ontkent u dit (CGVS, p.24). U werd daarna de vraag gesteld waarom u niets had gezegd over deze kwestie in het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal op het moment dat werd gevraagd naar het interview op de DVZ. Als reactie hierop verklaart u dat u dacht dat uw advocaat zou komen en dat u met uw advocaat een afspraak wilde maken hierover, maar dat u geen afspraak kreeg. U beweert dat de ambtenaar op het CGVS u niet vroeg of u iets wou aanpassen aan uw verklaringen van op de DVZ. U beweert dat u dat wel zou gedaan hebben indien die vraag u zou gesteld zijn (CGVS, p.24). In het begin van het gehoor werd u nochtans duidelijk de vraag gesteld of u op de DVZ de belangrijkste aspecten van uw vlucht in het kort had kunnen aangeven. Hierop antwoordde u "ja" (CGVS, p.4). Het is dan ook erg bevreemdend dat u op dat moment niet aanhaalde dat u uw persoonlijke problemen niet had kunnen aanhalen op de DVZ.

Ten vierde dient nog gewezen te worden op een aantal inconsistenties. Zo beweert u aanvankelijk op het CGVS dat de ouders drie of vier keer tegen de jonge jongens in het dorp zeiden dat ze moesten gaan vechten (CGVS, p.20). Wanneer u later tijdens het gehoor op het CGVS wordt gevraagd hoe vaak de ouders aan de jonge mensen in het dorp zeiden dat ze moesten gaan vechten, antwoordt u plots dat ze niet met de jonge jongens praten maar met de vaders, aangezien de jonge mannen moeten luisteren naar hun vader. Wanneer u daarna wordt gevraagd hoe vaak de ouders de vaders contacteerden om te zeggen dat hun zonen moesten lid worden van het verzet, beweert u dat niet te weten. U kan enkel nog de namen geven van de drie moskeeën waarin de ouders daarover zouden gepraat hebben (CGVS, p.22). Het is bevreemdend dat u aanvankelijk kan zeggen dat de ouders drie à vier keer gingen zeggen aan de jongeren dat ze moesten gaan vechten en dat u dat daarna plots niet meer lijkt te weten. U beweert ook niet te weten of uw eigen vader door de ouders werd gecontacteerd, voor het ontvangen van de brief, met de vraag u te rekruteren. U beweert daar niet van op de hoogte te zijn. U verklaart vaagweg dat uw vader naar de moskee ging en dat hij daar misschien over sprak. U voegt toe dat u soms thee bracht naar de mullah, maar dat u niet weet of ze het aan uw vader zeiden (CGVS, p.23). Dat u hier niet op de hoogte van zou zijn is weinig aannemelijk en dit ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat al de documenten die u voorlegt moeilijk leesbare kopieën zijn waarvan de authenticiteit op geen enkele manier kan worden nagegaan. De foto op de kopie van uw taskara is erg onduidelijk (CGVS, p.5), net zoals vele andere elementen in de kopieën van de documenten die u voorlegt. Daarnaast is het bevreemdend dat u op de DVZ beweert nooit een taskara of andere documenten te hebben gehad (Verklaring DVZ, p.9 vraag 25) en dat u op het Commissariaat-generaal dan plots een kopie van een taskara kan voorleggen. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid op het CGVS wordt geconfronteerd verklaart u dat u de taskara op dat moment niet bij had en beweert u vreemd genoeg dat u zich op dat moment niet kon herinneren of u een taskara had. U beweert dat u maar te weten kwam dat u een taskara had nadat een vriend van uw vader, genaamd Qurbaan, belde met de boodschap dat u een taskara had (CGVS, p.4-5). U werd daarna de vraag gesteld waarom u niet wist of u een taskara had of niet en u werd op het bevreemdende karakter daarvan gewezen. U beweert als reactie dat u het op dat moment niet kon herinneren aangezien u duizelig was en aangezien u een gehoorprobleem zou hebben. U voegt toe dat u bent weg gelopen en

ontsnapt bent van oorlog, dat u hierdoor bang bent en dat u daarom niet kon herinneren dat u een taskara had (CGVS, p.5). Dit alles kan echter niet overtuigen.

Gezien bovenstaande elementen dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen betreffende uw vluchtmotieven ongeloofwaardig zijn zodat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de Behsud-districten in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Wardak province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Wardak

regionaal erg verschillend zijn. Niettegenstaande de provincie Wardak in haar geheel een hoog niveau aan veiligheidsincidenten kent, blijkt tegelijkertijd dat er tijdens de verslagperiode in de districten Hiqa-i Awali Behsud en Markazi Behsud geen veiligheidsincidenten voorkwamen. Het geweld dat in deze districten voorkomt is gerelateerd aan een jaarlijks terugkerend conflict tussen Hazara en nomadische Kuchi's. Uit de verklaringen die u aflegt blijkt echter dat u als gevolg hiervan geen persoonlijke vervolging of ernstige schade dient te vrezen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Behsuddistricten van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 4, 12, 19, 20/1 en 27 van het koninklijk besluit van 11 maart 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 maart 2003), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het beginsel van de fair-play.

Na een samenvatting van de overwegingen van de bestreden beslissing, laat verzoeker in het algemeen het volgende gelden omtrent zijn geloofwaardigheid:

"Het is volkomen onrechtmatig dat verweerder op basis van de voorgaande trivialiteiten meent de geloofwaardigheid van verzoeker in twijfel te kunnen trekken.

Vanzelfsprekend kan men van verzoeker enkel verwachten dat hij weet wat een Afghaanse ongeletterde en ongeschoolde jongen in een stresserende situatie bijna twee jaar na zijn vlucht nog weet van de situatie.

Het is manifest onredelijk te vereisen dat hij hierover alle details kent die verweerder graag had willen horen.

Verweerder hield geen rekening met de specifieke omstandigheden en besloot ten onrechte tot de ongeloofwaardigheid van het relaas.

Dit enerzijds door een manifeste miskennis van de procedurele waarborgen en anderzijds door de specifieke situatie en de mogelijkheden van verzoeker te miskennen."

Wat betreft de invloed van het miskennen van de procedurele waarborgen, wijst verzoeker erop dat hij niet de vereiste bijstand van zijn advocaat had, terwijl hij tijdens het verhoor verschillende keren had laten opmerken dat:

"1) Hij welbepaalde antwoorden op vragen rond zijn verhoor bij DVZ had willen bespreken met zijn advocaat en had willen corrigeren;

2) Hij wenste te overleggen met zijn advocaat;

3) Hij het verhoor niet had willen afleggen indien hij op voorhand had geweten dat zijn raadsman niet zou komen."

Verzoeker acht de reactie van de commissaris-generaal en van de aanwezige tolk ongepast en onwettig. Zo verklaarde de aanwezige tolk dat *“als hij het volledige interview niet vandaag zou doen, de negatieve beslissing zijn opvangcentrum zou bereiken nog voor hij terug zou zijn van zijn verhoor”*. Ook de interviewer is volgens verzoeker op geen enkel ogenblik ingegaan op de opmerkingen die hij geuit heeft, met als gevolg *“dat verzoeker niet alleen onvoorbereid was, maar ook zeer angstig en gestresseerd was tijdens het gehoor, met alle gevolgen van dien”*. Verzoeker verwijst naar de artikelen 12, 19 en 20/1 van het koninklijk besluit van 11 maart 2003, evenals naar het arrest nr. X van 20 februari 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en meent dat er, nu hij problemen ondervond tijdens het gehoor en hierbij expliciet verwees naar de afwezigheid van zijn raadsman, een manifeste inbreuk voorligt van artikel 19 van voornoemd koninklijk besluit. Voorts meent verzoeker dat de commissaris-generaal, door in plaats van de ruimte te geven voor dergelijke bijstand dit aspect aan te wenden om de asielaanvraag te weigeren ten gevolge van tegenstrijdigheden, het recht op informatie en bijstand en de fair-play miskent. In ieder geval meent verzoeker dat het kennelijk negeren van zijn noden en rechten om vervolgens de gecreëerde wanverhouding tegen hem te gebruiken om zijn asielaanvraag te weigeren manifest onredelijk, minstens onzorgvuldig is.

Vervolgens voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal verplicht is rekening te houden met de specifieke omstandigheden van de asielzoeker. Hij citeert het op het ogenblik van het indienen van zijn verzoekschrift geldende artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en stelt dat er, indien rekening gehouden wordt met zijn situatie (*“Afghaans, juist meerderjarig, ongeletterd, interview vindt ongeveer 2 jaar na de vlucht plaats, er is een verhoogde druk opgelegd op verzoeker naar aanleiding van afwezigheid van de raadsman,...”*), en met de informatie die niet betwist wordt, niet anders kan worden geoordeeld dan dat zijn geloofwaardigheid vaststaat en dat zijn asielaanvraag gegrond is.

Voorts laat verzoeker met betrekking tot de in de bestreden beslissing vastgestelde leugen over zijn leeftijd gelden dat hij bij zijn asielaanvraag verklaarde *“de leeftijd 17 jaar en 10 maanden te hebben, nadat aangedrongen werd om zijn leeftijd op te geven”* en dat de tolk *“hiervan (blijkbaar voor alle Afghaanse jongens die op dat moment hun aanvraag registreerden) 16 jaar (heeft) gemaakt”*. Verzoeker meent dat uit het gehoor zeer duidelijk blijkt dat hij niet de intentie had om over zijn leeftijd een foute verklaring af te leggen. Volgens zijn taskara was hij immers 10 jaar in het jaar 1386, wat overeenkomt met 2007, zodat hij inderdaad in 2015 ongeveer 18 jaar oud was, terwijl hij volgens het medisch onderzoek in januari 2016 op dat moment 20.79 jaar was met een deviatie van 1.56 jaar. Daarnaast wijst hij erop dat het een algemeen gekend gegeven is dat mensen in Afghanistan zeer vaak hun geboortedatum niet kennen en al zeker niet nauwkeurig. Dit element acht verzoeker dan ook allerminst van aard om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken.

Wat de zogenaamde lacunes in zijn asielrelaas betreft, laat verzoeker gelden dat het helemaal niet gaat om lacunes, laat staan om lacunes die de geloofwaardigheid van zijn relaas zouden aantasten. Hij meent dat de commissaris-generaal *“zich hierbij toch diende af te vragen of het kan verwacht worden van een persoon met dezelfde kenmerken in dezelfde specifieke omstandigheden dat deze op dergelijke vragen kan antwoorden”* en dat het *“bovendien een volledig vertekend beeld (geeft) om uit een interview van enkele uren de vragen samen te zetten waarop klaarblijkelijk in de specifieke omstandigheden geen antwoord kan worden gegeven”*, waarbij aan de specifieke vragen die duidelijk worden beantwoord geen geloof wordt gehecht.

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij bijzonder weinig zou kunnen vertellen over de dorpsoudste M.A.S., argumenteert verzoeker het volgende:

“Verzoeker kon dus wél de dorpsoudste bij naam noemen en uitleggen dat deze bemiddelde bij conflicten. Hij kon dit kort toelichten (p. 26 verslag). Het is niet geheel duidelijk wat nog meer diende uitgelegd te worden. Blijkbaar wordt het niet in twijfel getrokken dat deze man de dorpsoudste is, maar blijkbaar zou het problematisch zijn dat een 18 jarige ongeletterde boerenjongen de jobomschrijving van de dorpsoudste niet in detail kan geven. Dit is niet ernstig.”

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij niet weet wie de rekruteringsbrief heeft voorgelezen aan zijn vader, betoogt verzoeker het volgende:

“Opnieuw zou dit volgens verweerder “vreemd” zijn, maar is het dit bij nader inzien helemaal niet. Evident kan een ongeletterd man aan heel wat personen om hulp vragen om een brief te lezen (buren, familie, vrienden, geestelijken,...). Blijkbaar bestaat er bij verweerder de zekerheid dat in een dergelijke patriarchale samenleving waar de relatie tussen vaders en zonen vaak zeer afstandelijk is (dit is opnieuw een gekend gegeven), de vader per definitie vertelt aan zijn zoon wie hij zijn brieven laat lezen.”

Dit is een redenering waarvoor geen enkele grond bestaat. Indien verzoeker oneerlijk zou zijn, zou het hem bovendien zeer weinig moeite kosten om hier eenvoudigweg een willekeurig persoon te vermelden. Het feit dat hij vermeldt niet zeker te weten wie de brief gelezen heeft kan dan ook bezwaarlijk tegen hem worden ingeroepen."

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij niet weet of andere mensen ook rekruteringsbrieven kregen, stelt verzoeker het volgende:

"Verzoeker verklaart ongeveer 3 dagen na het ontvangen van de brief het land verlaten te hebben.

Hij verklaarde enkele dagen bij H. G. (...) te zijn ondergedoken.

Verzoeker is met andere woorden onmiddellijk nadat duidelijk was wat de inhoud was van de brief vertrokken.

Blijkbaar zou hij op deze korte tijd eerst overlegd moeten hebben met derden buitenshuis. Dit zou een zeer onnatuurlijke reactie zijn op een acute angst voor vervolging.

Opnieuw is het zeer vergezocht om hieruit de ongeloofwaardigheid van verzoeker af te leiden."

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij geen lid van de taliban of een Kuchi kan noemen, zet verzoeker het volgende uiteen:

"Verzoeker verklaart hierover in de eerste plaats dat hij (zeker geen persoonlijk) contact had met Kuchi of Taliban.

Verzoeker verklaart dat gewone burgers zich doorgaans verstoppen als Kuchi of Taliban in de buurt komen. Verweerder slaagt er logischerwijs niet in deze logica te doorprikken.

Zelfs als er contact zou zijn, is het niet gebruikelijk voor vijandige gewapende strijders om zich te identificeren in duidelijk vijandig gebied.

Het gaat hier niet om een parallelle bestuurlijke eenheid, maar om nomadische strijders die guerillatechnieken hanteren...

Verzoeker begrijpt niet waar verweerder zich op baseert om ervan uit te gaan dat verzoeker de naam zou moeten kennen van gewapende Kuchi en Taliban.

Zelfs voor zover het zou gaan om commandanten of woordvoerders is het volkomen absurd deze eis te stellen.

Verzoeker herinnert Uw Raad er graag aan dat 2/3 van de Vlaamse jeugd (die toch wel een zeker niveau van opleiding geniet) niet in staat is op eenvoudige vragen over politiek en (lokale) politieke leiders (genre "wat is de kleur van Open Vld?") te antwoorden. (stuk 6)

Laat staan dat een 18-jarige de naam kan geven van bijvoorbeeld de leider van een andere gemeenschap dan de zijne (de naam van de Waalse minister-president? van de Imam van de grote moskee in Brussel?, van de burgemeester van de aangrenzende dorpen?).

Kan dit dan verwacht worden van een 18-jarige ongeletterde en ongeschoolde boer die niet dezelfde vrijheid geniet als de gemiddelde Vlaamse 18-jarige?

Verzoeker stelt zich ten eerste de vraag waarop verweerder zich baseert om aan te nemen dat deze namen gekend zouden moeten zijn."

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij niet kan verklaren hoe lang hij bij H.G. ondergedoken was vooraleer Afghanistan te ontvluchten, werpt verzoeker het volgende op:

"Verzoeker verwijst naar het voorgaande, waaruit blijkt dat hij verklaarde ongeveer 3 dagen na de ontvangst van de brief het land te hebben verlaten (p. 19 verslag).

Als hem vervolgens gevraagd wordt door verweerder hoelang hij specifiek bij H. G. (...) ondergedoken was, verklaart verzoeker dit niet zeker te weten.

Opnieuw leidt verweerder hieruit af dat verzoeker ongeloofwaardig zou zijn.

Het is echter opnieuw niet duidelijk hoeveel specifiek verzoeker diende te zijn dan de vermelding "ongeveer 3 dagen". Verzoeker voegde nog toe dat hij het niet zeer zeker wist omdat hij niet buiten kon komen en borden diende af te wassen.

Wat verwacht verweerder van een interview 2 jaar na de feiten?

Is het abnormaal dat iemand niet met een specifiek aantal dagen kan antwoorden op een dergelijke vraag? Het uiten van twijfel beaamt opnieuw enkel dat hij tracht naar waarheid te antwoorden. Indien verzoeker zou willen liegen (want dat is toch wat er geïmpliceerd wordt), dan is het veel eenvoudiger om gewoonweg een specifiek antwoord in te studeren."

Wat betreft de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij niet weet hoe de situatie na zijn vlucht geëvolueerd is, voert verzoeker het volgende aan:

"Verzoeker heeft zeer beperkt contact met zijn herkomstland. De contacten die hij heeft zijn zelden tot nooit rechtstreeks met de familie en zijn bovendien zeer kort.

Verzoeker heeft kunnen bevestigen dat zijn familie geen problemen heeft ondervonden door zijn vlucht (voor zover hij vernomen heeft) en dat de situatie in de regio nog steeds instabiel is. Hij verklaarde niet op de hoogte te zijn van specifieke incidenten.

Opnieuw lijkt het erop dat verweerder het evident acht dat verzoeker op haar vragen een antwoord heeft.

Maar waarom zou een vader (hij is immers conform de gebruiken degene die contacten heeft met de "buitenwereld") zijn gevluchte zoon vertellen dat de dorpsoudsten bijvoorbeeld op hen neerkijken na het incident? Het is toch niet verwonderlijk dat hierover niet rechtuit zou worden gecommuniceerd.

Op wat baseert verweerder zich om aan te nemen dat familie die slechts zeer beperkt contact heeft met elkaar niet alleen de algemene situatie hoort te bespreken (hetgeen dus wel gebeurt), maar dat er ook de nodige aandacht moet worden gegeven aan het toelichten van specifieke veiligheidsincidenten?

Verweerder vergeet blijkbaar dat ook volgens haar eigen informatie (het EASO-rapport dat zijzelf toevoegt), er jaarlijks conflicten zijn tussen Kuchi en Hazara in het district. Dit is een dagelijkse realiteit en geen uitzonderlijk gegeven.

Verzoeker zou zeer graag de tijd hebben om dergelijke zaken uitgebreid te bespreken met zijn familie, maar die luxe heeft hij helaas niet."

De tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen wijt verzoeker aan een mogelijk misverstand tussen hem en de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), dat hij graag had willen corrigeren met de hulp van zijn advocaat. Hij vindt het bedenkelijk en onzorgvuldig van de commissaris-generaal om, in plaats van de nodige consequenties te koppelen aan de afwezigheid van zijn advocaat tijdens het gehoor, deze passage te gebruiken om zijn geloofwaardigheid onderuit te halen. Daarnaast meent verzoeker dat het hier om een eerder semantische discussie lijkt te gaan nu hij, als een persoon die uit een "collectieve" samenleving komt, zijn eigen probleem ook ziet als een gemeenschapsprobleem.

Inzake de inconsistenties in zijn verhaal stelt verzoeker kort dat zijn beide verklaringen, met name dat de ouderen 3 à 4 keer gesproken hadden met de vaders om hun zonen te laten vechten enerzijds en dat hij het specifiek aantal niet wist anderzijds, eenvoudigweg niet inconsistent zijn.

Over de toegevoegde documenten stelt verzoeker dat intussen ook de originele documenten zijn toegekomen met de post en dat deze bij het verzoekschrift worden gevoegd. Hij stelt dat de inhoud van deze documenten op zich nooit betwist is en betoogt dat de commissaris-generaal deze documenten door te verwijzen naar een algemeen, verouderd rapport uit 2013 eenvoudigweg als ongeloofwaardig heeft weggezet. Hierdoor zouden volgens verzoeker de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden. Indien de commissaris-generaal immers de authenticiteit van de voorgelegde documenten betwist, moet hij dit concreet kunnen staven en een algemene argumentatie dat er in Afghanistan valse documenten verkrijgbaar zijn, voldoet hiertoe niet.

Gelet op al deze elementen meent verzoeker dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend wat zijn vluchtrelaas betreft.

Vervolgens haalt verzoeker nog verschillende elementen aan die niet betwist zijn en/of redelijkerwijs niet kunnen worden betwist, met name dat hij een (mannelijke) landbouwer is uit Passmoch, Markazi Behsud district, provincie Maidan Wardak in Afghanistan, dat hij Hazara is, dat er in het district Markazi Behsud reeds meer dan een eeuw een jaarlijks terugkerend (gewelddadig) conflict bestaat tussen Kuchi's en Hazara en dat de situatie van Hazara in Afghanistan zienderogen verslechtert.

Ten slotte stelt verzoeker nog dat hij in zijn district van herkomst deel uitmaakt van een etnische groep (de Hazara) die jaarlijks het slachtoffer wordt van geweld en vernielingen en als mannelijke landbouwer persoonlijk gevisieerd wordt, dat de Afghaanse overheid geen bescherming biedt en dat er bovendien voor hem geen intern vluchtalternatief is (in Kabul).

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/4, 48/5 en 48/6 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Verdrag van Genève, van de artikelen 4, 12, 19 en 20/1 van het koninklijk besluit van 11 maart 2003, van artikel 3 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het beginsel van de fair-play.

Verzoeker laat gelden dat hem in ieder geval de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Hij verwijst wat de geloofwaardigheid van zijn relaas betreft naar wat hij hierover in het

eerste middel heeft uiteengezet en laat met betrekking tot artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM het volgende gelden:

"In de eerste plaats werd hoger reeds uiteengezet dat verzoeker wel degelijk een geloofwaardig vluchtrelaas uiteenzet.

Op basis van dit relaas dient te worden vastgesteld dat verzoeker een persoonlijk risico loopt op ernstige schade.

Verzoeker wordt gedwongen om tegen zijn wil de wapens op te nemen in zijn land van herkomst. Het is de bedoeling van de dorpsoudsten om verzoeker te dwingen zich bij een lokaal opgerichte militie aan te sluiten.

Deze militie zou het district moeten verdedigen tegen gewapende Kuchi nomaden en Taliban.

In de afgelopen jaren (teruggaand tot de 19e eeuw) zijn er jaarlijks gewapende conflicten geweest.

De gedwongen rekrutering heeft voor verzoeker het gevolg dat hij zal gedwongen worden om te vechten tegen Kuchi. Verzoeker is geen getraind soldaat en kan geen wapens gebruiken, voor zover dit al relevant mag zijn.

Dit alles heeft tot gevolg dat verzoeker bij terugkeer naar zijn herkomstland persoonlijk een risico loopt op ernstige schade door de reële kans slachtoffer te worden van het sektarisch/etnisch geweld in zijn district, hetgeen per definitie een onmenselijke behandeling zou inhouden.

Ten tweede, zelfs als het vluchtrelaas ongeloofwaardig zou worden geacht, zijn meer dan voldoende elementen aanwezig die wél met zekerheid vaststaan en die bewijzen dat verzoeker risico loopt op ernstige schade.

Er is zekerheid over het structureel conflict in de regio van verzoeker. Er blijkt uit de bijgevoegde rapporten dat jaarlijks slachtoffers vallen (het EASO rapport van april 2017 stelt op p.57: "During spring, Kuchi migrations regularly cause violent clashes in the predominantly Hazara Behsud districts", vrij vertaald: tijdens de lente veroorzaakt de migratie van Kuchi geregeld gewelddadige conflicten in de grotendeels Hazara Behsud Districten). Uit de verschillende verklaringen blijkt dat er geen efficiënt overheidsoptreden is (overleg leidt tot niks, de lokale Hazara protesteren, de regering geeft Kuchi miljoenen dollars om te zwijgen, hetgeen juist leidt tot bewapening enz...).

Verzoeker behoort tot een bijzondere risicogroep. Hij is een jongeman die op het veld werkt (velden zijn, zoals gezegd het voorwerp van de discussie). Zelfs als zijn persoonlijke rekrutering niet afdoende vast zou staan, quod non, kan moeilijk miskend worden dat hij een absoluut persoonlijk risico loopt bij deze onopgeloste, gewelddadige conflicten.

Zelfs indien zou geoordeeld worden dat verzoeker veilig zou zijn in zijn district, kan hij hier onmogelijk veilig geraken. De wegen tussen Kaboel en Maidan Wardak zijn zeer onveilig, zeker voor Hazara (die aan hun fysieke kenmerken herkend worden door milities). Dit blijkt opnieuw afdoende uit de omvangrijke bijgevoegde stukken. UNHCR oordeelde dat Wardak "permanent instabiel" is. Er werd eveneens vastgesteld dat het moeilijk was voor provincieambtenaren om van de hoofdplaats (Maydan Shar) naar de districten te reizen. (EASO rapport april 2017, p. 58)

Er is bijgevolg bij terugkeer een manifest persoonlijk risico op ernstige schade door onmenselijke behandeling, foltering of vernederende behandeling.

De subsidiaire bescherming moet om die reden worden toegekend."

Wat artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft laat verzoeker vooreerst gelden dat de motivering in de bestreden beslissing tegenstrijdig is. Hij betoogt als volgt:

"In de eerste plaats is de motivering tegenstrijdig. De provincie wordt als zeer gevaarlijk bestempeld, maar het district zelf zou veilig zijn. Men kan zich de vraag stellen wat de minimale oppervlakte moet zijn van een veilig gebied dat niet beïnvloed wordt door een conflict. Er wordt blijkbaar vanuit gegaan dat de actieve milities zich niet verplaatsen over een afstand van meer dan 10 kilometer en dat het district van verzoeker een steriel afgesloten gebied is, terwijl de rapporten die verweerder bijbrengt zelf duiden op recente aanwezigheid van Taliban in het district van verzoeker. Verweerder miskent de wet indien zij artificieel een regio die lijdt onder een conflict gaat inperken zonder dat daar aantoonbare en redelijke gronden voor zijn, louter met het doel het bestaan van een conflict te kunnen ontkennen.

Bovendien slaagt zij niet in haar opzet. Enerzijds beroept verweerder zich op het feit dat een bepaalde periode geen veiligheidsincidenten zouden zijn vastgesteld (door een welbepaalde bron), om dan anderzijds in een volgende zin letterlijk te vermelden dat er een jaarlijks terugkerend conflict is."

Vervolgens stelt verzoeker dat, waar de commissaris-generaal met de zeer vage omschrijving stelt dat hij op basis van zijn verklaring geen ernstige schade dient te vrezen, het geheel onduidelijk is op basis van welke verklaring de commissaris-generaal dit stelt. Verzoeker verklaarde immers bang te zijn om slachtoffer te worden van het jaarlijks terugkerend conflict.

Ten slotte wijst verzoeker er nog op dat er in zijn plaats van afkomst door twee strijdende groeperingen structureel (jaarlijks) geweld gebruikt wordt, waarbij jaarlijks slachtoffers vallen. Dit geweld is willekeurig gericht tegen alle Hazara van het district, zodat verzoeker persoonlijk ernstig gevaar loopt ten gevolge van dit intern conflict.

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 4, 12, 19, 20/1 en 27 van het koninklijk besluit van 11 maart 2003, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het beginsel van de fair-play.

Hij verwijst hierbij naar de argumentatie in het eerste middel inzake de procedurele onregelmatigheden en acht het, indien hem niet de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend, noodzakelijk dat het gehoor voor niet geschreven wordt gehouden en dat het dossier opnieuw naar het CGVS wordt verzonden.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden de volgende stavingstukken gevoegd:

- *"Why Afghans don't know their ages"*, Newsweek, 29 januari 2011;
- *"In Afghanistan, Jan. 1 is everyone's birthday"*, The Washington Post, 31 december 2013;
- de taskara's van verzoeker en van zijn vader en een rekruteringsbrief en de envelop waarmee deze documenten werden verstuurd;
- *"Kennis en interesse in politiek zeer laag bij jongeren"*, De Redactie, 2 april 2014;
- EASO Country of Origin Information Report *"Afghanistan. Security Situation"*, januari 2016, p. 55;
- EASO Country of Origin Information Report *"Afghanistan. Security Situation"*, januari 2015, p. 54;
- een rapport van RDC van 19 april 2013;
- Landinfo, *"Afghanistan: The conflict between Hazaras and Kuchis in the Beshud Districts of Wardak Province"*, 2011;
- een persartikel van Pajhwok van 12 juli 2014;
- een persartikel van Pajhwok van 22 juni 2015;
- *"Isis and Taliban join forces to murder hated Shia minority"*, The Times, 16 augustus 2017;
- HRW, *"Afghanistan's Shia Hazara Suffer Latest Atrocity"*, 13 oktober 2016;
- *"Islamic State Again Strikes at Afghan Shiites, Killing at Least 30 in Kabul"*, The New York Times, 21 november 2016;
- UNHCR, *"Afghanistan: UN mission concerned by civilian abductions and hostage-taking"*, 2 juni 2016;
- UNHCR, *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"*, 19 april 2016;
- *"Twitter campaign draws attention to plight of Afghanistan's persecuted Hazaras"*, The Guardian, 1 september 2016.

2.2.2. Op 9 februari 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report *"Afghanistan. Security Situation"* van december 2017, p. 1-68, 88-96, 153-157, 224-232 en 252-256.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 4 en 27 van het koninklijk besluit van 11 maart 2003, doch hij zet nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij deze bepalingen geschonden acht. Tevens geeft verzoeker niet de minste toelichting over de wijze waarop hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, geschonden acht, zodat de schending van deze bepalingen evenmin dienstig wordt aangevoerd.

De aangevoerde middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet ontvankelijk.

2.3.4. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 12, 19 en 20/1 van het koninklijk besluit van 11 maart 2003 omdat hij niet de vereiste bijstand van zijn advocaat heeft gehad, terwijl hij dit wel wenste.

Artikel 12 van het koninklijk besluit van 11 maart 2003 luidt als volgt:

“De ambtenaar leidt het gehoor en waakt over het goede verloop ervan. De ambtenaar beschikt over de politie van het gehoor.”

Artikel 19 van het koninklijk besluit van 11 maart 2003 luidt als volgt:

“§ 1. De asielzoeker kan zich tijdens de behandeling van zijn aanvraag bij het Commissariaat-generaal laten bijstaan door een advocaat of een vertrouwenspersoon.

De advocaat of de vertrouwenspersoon kan het gehoor van de asielzoeker bijwonen. Elke verstoring van het gehoor zal door de ambtenaar onmiddellijk worden gemeld aan zijn functionele overste en worden genoteerd in de notities van het gehoor.

De afwezigheid van de advocaat of van de vertrouwenspersoon belet de ambtenaar niet de asielzoeker persoonlijk te horen.

§ 2. De advocaat of de vertrouwenspersoon komt niet tussen tijdens het gehoor, maar heeft de mogelijkheid mondelinge opmerkingen te formuleren op het einde van het gehoor.

§ 3. De minderjarige asielzoeker, wordt tijdens het gehoor bijgestaan door de persoon die over hem het ouderlijk gezag, de bijzondere voogdij bepaald door de Belgische wet of de voogdij krachtens de nationale wet uitoefent.

§ 4. Tijdens het gehoor is het de persoon die de bijzondere voogdij conform de Belgische wet uitoefent, toegestaan om vragen te stellen en opmerkingen te maken binnen het kader vastgesteld door hem het

ouderlijk gezag, de bijzondere voogdij bepaald door de Belgische wet of de voogdij krachtens de nationale wet uitoefent.

§ 4. Tijdens het gehoor is het de persoon die de bijzondere voogdij conform de Belgische wet uitoefent, toegestaan om vragen te stellen en opmerkingen te maken binnen het kader vastgesteld door de ambtenaar."

Artikel 20/1 van het koninklijk besluit van 11 maart 2003 luidt als volgt:

"Indien de tolk tijdens het gehoor vaststelt dat er tussen de asielzoeker en hem een belangenconflict bestaat, meldt hij dit aan de ambtenaar. De ambtenaar onderzoekt het belangenconflict en, indien nodig, wordt overgegaan tot de aanwijzing van een andere op het Commissariaat-generaal aanwezige tolk die één van de talen gesproken door de asielzoeker beheerst.

Indien niet onmiddellijk een andere tolk kan worden aangewezen, wordt een nieuwe datum voor het gehoor vastgesteld en naar gelang het geval, aan de asielzoeker meegedeeld overeenkomstig artikel 51/2, zesde lid, van de wet."

Uit deze bepalingen blijkt evenwel niet dat de afwezigheid van de raadsman van een verzoeker om internationale bescherming tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) met zich brengt dat het gehoor moet worden uitgesteld. In tegendeel, artikel 19, § 1, derde lid, van het koninklijk besluit van 11 maart 2003 stipuleert uitdrukkelijk dat de afwezigheid van de advocaat de ambtenaar niet belet de verzoeker om internationale bescherming persoonlijk te horen. Aldus kan in deze bepalingen niet worden gelezen dat de aanwezigheid van een advocaat tijdens het gehoor op het CGVS een noodzakelijke vereiste is voor het plaatsvinden van het gehoor. Ook een lezing van deze bepalingen in het licht van de artikelen 19 en 23 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn) verandert hier niets aan. Artikel 19 van de Procedurerichtlijn bepaalt dat de verzoekers om internationale bescherming *"op verzoek kosteloze juridische en procedurele informatie krijgen, die ten minste inlichtingen over de procedure omvat die zijn toegesneden op de bijzondere omstandigheden van de verzoeker"* en dat de lidstaten in het geval van een negatieve beslissing inzake een verzoek in eerste aanleg de verzoekers om internationale bescherming kosteloze juridische en procedurele informatie verstrekken. Artikel 23 van de Procedurerichtlijn bepaalt dan weer dat de lidstaten een verzoeker om internationale bescherming toestaan zich bij het persoonlijke onderhoud te laten vergezellen door een juridische adviseur of andere raadsman die door het nationale recht als zodanig is erkend of toegelaten, doch stipuleert *in fine* uitdrukkelijk dat de afwezigheid van de juridische adviseur of andere raadsman de bevoegde autoriteit niet belet de verzoeker om internationale bescherming persoonlijk te horen. Ook in deze bepalingen kan dus nergens worden gelezen dat een raadsman aanwezig moet kunnen zijn bij het gehoor op het CGVS of dat er op de commissaris-generaal een verplichting rust om het gehoor uit te stellen wanneer is komen vast te staan dat de raadsman van een verzoeker om internationale bescherming niet aanwezig is of kan zijn. Ook aan de door verzoeker aangehaalde algemene beginselen kan geen draagwijdte worden gegeven die ingaat tegen de inhoud van de voornoemde bepalingen, waaruit dus duidelijk blijkt dat de afwezigheid van de juridische adviseur of andere raadsman de bevoegde autoriteit, *in casu* de commissaris-generaal, niet belet de verzoeker om internationale bescherming persoonlijk te horen.

Voorts wordt erop gewezen dat uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker op 22 juni 2017 een brief werd verstuurd waarin hij werd uitgenodigd voor het gehoor op het CGVS op 12 juli 2017 en waarin uitdrukkelijk werd aangegeven dat verzoeker zich op de dag van dit gehoor kan laten bijstaan door een advocaat en/of vertrouwenspersoon. Een kopie van deze brief werd verstuurd aan verzoekers raadsman (zie: adm. doss., stuk 8, Oproeping gehoor). Aldus heeft verwerende partij het uitoefenen van het recht op bijstand mogelijk gemaakt. Het kan verwerende partij niet worden verweten dat verzoekers raadsman desondanks niet is komen opdagen. Bovendien uitte verzoeker bij aanvang van het gehoor op het CGVS geen enkel bezwaar tegen de verderzetting van het gehoor zonder zijn raadsman. Hij kan niet ernstig voor het eerst op het einde van het gehoor opmerken dat hij zijn interview niet zou gestart zijn zonder advocaat indien deze had laten weten of zij zou komen of niet.

Ten slotte toont verzoeker niet *in concreto* aan op welke wijze de bijstand van een advocaat tijdens het gehoor een invloed zou kunnen hebben gehad op de inhoud van de bestreden beslissing, temeer nu ingevolge artikel 19, § 2, van het koninklijk besluit van 11 maart 2003 de advocaat niet mag tussenkomen tijdens het gehoor, maar enkel de mogelijkheid heeft om mondelinge opmerkingen te formuleren op het einde van het gehoor. Uit het gehoorverslag blijkt genoegzaam dat verzoeker voldoende de kans heeft gekregen om de elementen in zijn relaas toe te lichten, om lacunes in zijn

relaas te duiden en tegenstrijdigheden en inconsistenties te weerleggen. Op de uitdrukkelijke vraag aan het einde van het gehoor of hij nog opmerkingen had of iets wou toevoegen, antwoordde verzoeker ontkennend (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 12 juli 2017, p. 27).

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 75 448 van 20 februari 2012 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Verzoeker brengt immers geen enkel (begin van) bewijs bij dat zijn raadsman tijdens zijn gehoor tevens aanwezig moest zijn op een ander gehoor op het CGVS en daardoor verhinderd was om hem bij te staan.

Ten slotte houdt verzoeker nog voor dat de verklaring van de tijdens het gehoor op het CGVS aanwezige tolk dat *“als hij het volledige interview niet vandaag zou doen, de negatieve beslissing zijn opvangcentrum zou bereiken nog voor hij terug zou zijn van zijn verhoor”* ongepast en onwettig is. Ook de interviewer is volgens verzoeker op geen enkel ogenblik ingegaan op de opmerkingen die hij geuit heeft, met als gevolg *“dat verzoeker niet alleen onvoorbereid was, maar ook zeer angstig en gestresseerd was tijdens het gehoor, met alle gevolgen van dien”*. Verzoeker beperkt zich evenwel tot het poneren van loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Dat de tolk dergelijke verklaring heeft gedaan, blijkt uit geen enkel stuk in het administratief dossier. Evenmin brengt verzoeker zelf stukken bij waaruit dit kan blijken. Ook blijkt nergens uit dat de *protection officer* van het CGVS op geen enkel ogenblik zou zijn ingegaan op de opmerkingen van verzoeker. Met dit betoog slaagt verzoeker er dan ook niet in om een schending van artikel 20/1 van het koninklijk besluit van 11 maart 2003 aan te tonen.

Een schending van de artikelen 12, 19 en 20/1 van het koninklijk besluit van 11 maart 2003, gelezen in het licht van de artikelen 19 en 23 van de Procedurerichtlijn, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt met het voorgaande betoog een schending van het beginsel van de fair-play, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij bij het indienen van zijn asielaanvraag ten onrechte verklaarde minderjarig te zijn, (ii) een aantal lacunes in zijn relaas de geloofwaardigheid ervan ondermijnen, (iii) er belangrijke tegenstrijdigheden zitten tussen zijn opeenvolgende verklaringen die de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder op de helling zetten en (iv) er tevens een aantal inconsistenties zijn. Ten slotte oordeelt de commissaris-generaal dat de door verzoeker in het kader van zijn asielprocedure neergelegde documenten deze vaststellingen niet wijzigen.

Verzoeker verklaarde dat hij een brief kreeg met de boodschap dat hij lid moest worden van de verzetsbeweging van de Hazara en vreesde gedood te worden in de gevechten met de Kuchi's en de taliban. *In casu* hecht de Raad evenwel geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat er een belangrijke tegenstrijdigheid is tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen. Zo wordt in de bestreden beslissing terecht op het volgende gewezen:

“Zo verklaart u aanvankelijk op de DVZ nooit persoonlijke problemen gehad te hebben. U beweert op de DVZ Afghanistan te hebben verlaten omwille van de algemene problemen van de Hazara in de regio (DVZ Vragenlijst, vraag 5). U vermeldt op de DVZ helemaal niets over het feit dat u zou gaan gerekruteerd worden in het verzet door de ouderen van het dorp.”

Het is zeer bevreemdend dat verzoeker, die beweert thuis een brief te hebben gekregen om lid te worden van de verzetsbeweging en vreest gedood te worden in de gevechten met de Kuchi's en de taliban, hiervan op de DVZ, gevraagd naar een overzicht van alle feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst, geen enkele melding heeft gemaakt. In tegendeel, verzoeker verklaarde op de DVZ dat hij *“persoonlijk geen problemen (heeft) gehad”* (adm. doss., stuk 15, Vragenlijst CGVS, punt 3.5).

Verzoeker wijst in het eerste middel op “een mogelijk misverstand tussen hem en de tolk bij DVZ”, dat hij graag had willen corrigeren met zijn advocaat. Met dit betoog slaagt hij er evenwel niet in de volgende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten:

“Wanneer u hier op het Commissariaat-generaal met wordt geconfronteerd en wordt gevraagd dit uit te leggen, antwoordt u dat er op de DVZ niet werd gespecificeerd dat het ging om uw persoonlijke problemen. Daarnaast suggereert u dat er een vertaalprobleem kan geweest zijn met de tolk aangezien jullie verschillende dialecten van het Dari zouden gesproken hebben. U beweert ook dat ze u er niet lang lieten praten. U werd er daarna op het CGVS op gewezen dat u op de DVZ letterlijk zei dat u geen persoonlijke problemen had gekend. U werd er op gewezen dat u op de DVZ helemaal niets vermeldde over het feit dat u zou gaan gerekruteerd worden. Er werd benadrukt dat dit erg bevreemdend is. Als reactie hierop herhaalt u dat dit kan geweest zijn omdat u het niet verstond door de taal. U beweert daarover hebben te willen praten met uw advocaat, maar dat u geen afspraak kreeg aangezien ze geen tijd had. U suggereert dat de tolk u misschien niet verstond omdat hij geen Hazaragi verstaat of dat u misschien de vraag niet goed had begrepen (CGVS, p.23). In uw verklaring op de DVZ staat nochtans dat u de tolk goed verstond en dat u geen bezwaar had tegen de tolk (DVZ Verklaring betreffende procedure, p.1 vraag 2). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd op het CGVS beweert u dat u niet zegt dat u hem niet verstond, maar wel dat u de vraag niet verstond. U beweert dat u dacht dat hij vroeg naar de algemene situatie en u beweert de vraag niet te hebben verstaan in verband met uw persoonlijke problemen. U voegt toe dat uw interview niet werd nagelezen aan u (CGVS, p.24). Nochtans staat in uw verklaring van op de DVZ dat uw verklaring werd voorgelezen aan u (DVZ Vragenlijst, vraag 7). Wanneer u hier met wordt geconfronteerd op het CGVS ontkent u dit (CGVS, p.24). U werd daarna de vraag gesteld waarom u niets had gezegd over deze kwestie in het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal op het moment dat werd gevraagd naar het interview op de DVZ. Als reactie hierop verklaart u dat u dacht dat uw advocaat zou komen en dat u met uw advocaat een afspraak wilde maken hierover, maar dat u geen afspraak kreeg. U beweert dat de ambtenaar op het CGVS u niet vroeg of u iets wou aanpassen aan uw verklaringen van op de DVZ. U beweert dat u dat wel zou gedaan hebben indien die vraag u zou gesteld zijn (CGVS, p.24). In het begin van het gehoor werd u nochtans duidelijk de vraag gesteld of u op de DVZ de belangrijkste aspecten van uw vlucht in het kort had kunnen aangeven. Hierop antwoordde u “ja” (CGVS, p.4). Het is dan ook erg bevreemdend dat u op dat moment niet aanhaalde dat u uw persoonlijke problemen niet had kunnen aanhalen op de DVZ.”

Waar verzoeker nog voorhoudt dat het logisch is dat hij, als een persoon die uit een veel “collectievere” samenleving komt, zijn eigen probleem ook als een gemeenschapsprobleem ziet, beperkt hij zich tot het geven van een summiere en gekunstelde verklaring (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid, zonder de vaststellingen *in concreto* te weerleggen. Hij betwist de feitelijke grondslag ervan niet, noch toont hij derwijze aan dat de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal kennelijk onredelijk zouden zijn. Bovendien kan zelfs van een verzoeker om internationale bescherming die uit een veel “collectievere” samenleving komt redelijkerwijze worden verwacht dat hij, wanneer hij persoonlijk een rekruteringsbrief ontvangt waardoor hij vreest voor zijn leven en die de aanleiding vormt van zijn vlucht, de asielinstanties waaraan hij om bescherming vraagt op het eerste nuttige moment hierover inlicht.

Een en ander klemmt des te meer nu verzoekers relaas omtrent de rekruteringsbrief die hij ontving een aantal lacunes bevat die de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag verder ondermijnen. Zo wordt in de bestreden beslissing terecht op het volgende gewezen:

“Zo verklaarde u niet te weten wie de rekruteringsbrief zou hebben voorgelezen aan uw ongeletterde vader. Wanneer u wordt gevraagd waarom u dit niet weet, antwoordt u vaagweg dat u het niet weet en dat u zelf niet kan lezen. U verklaart dat uw vader de brief in zijn broek stak en deze nadien aan iemand toonde. U voegt nogmaals toe dat u het niet weet (CGVS, p.19). Het is bevreemdend dat u hier niet van op de hoogte bent, aangezien deze rekruteringsbrief de reden vormt van uw vertrek.

Verder weet u niet of andere mensen in het dorp ook een dergelijke rekruteringsbrief kregen. U beweert over de anderen niets te weten. U beweert ook niet te hebben gevraagd aan uw vader of de anderen een dergelijke brief kregen. U werd op het bevreemdende karakter gewezen van het feit dat u niet weet of andere mensen in uw dorp ook een rekruteringsbrief kregen. U werd ook de vraag gesteld of u dat niet hoorde van vrienden. Als reactie hierop verklaart u vaagweg uw vrienden niet vaak te hebben gezien aangezien u werkte op de velden en 's avonds sliep. U voegt toe dat jullie elkaar enkel zagen in de wintertijd om met elkaar te spelen. U verduidelijkt dat het op dat moment geen winter was (CGVS, p.22-23). Aangezien u echter beweert dat elk huishouden in het dorp ten minste één gezinslid moest leveren om bij de verzetsbeweging te gaan (CGVS, p.20), is het erg bevreemdend dat u niet weet of ook andere mensen in het dorp een rekruteringsbrief kregen van de ouderen.”

Verzoeker tracht voor te houden dat in een patriarchale samenleving de vader niet per definitie aan zijn zoon vertelt aan wie hij zijn brieven laat lezen, doch hij beperkt zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien gaat het *in casu* niet zomaar om “brieven” van verzoekers vader, maar om een brief van de dorpsoudste waarin verzoeker persoonlijk gedwongen wordt om lid te worden van de verzetsbeweging van de Hazara’s en dus om mee te strijden tegen de Kuchi’s en de taliban. De commissaris-generaal acht het dan ook terecht bevreemdend dat verzoeker niet op de hoogte is wie deze brief heeft voorgelezen aan verzoekers ongeletterde vader.

Verder stelt verzoeker in het eerste middel dat hij vertrokken is onmiddellijk nadat duidelijk was wat de inhoud was van de brief en dat het een zeer onnatuurlijke reactie zou zijn om eerst te overleggen “*met derden buitenshuis*”, doch hiermee maakt hij niet aannemelijk dat het vergezocht is om zijn ongeloofwaardigheid af te leiden uit het feit dat hij niet op de hoogte is of andere mensen in het dorp ook een dergelijke rekruteringsbrief kregen. Hij beweerde op het CGVS immers dat elk huishouden in het dorp ten minste één gezinslid moest leveren om bij de verzetsbeweging te gaan (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 12 juli 2017, p. 20). In dit opzicht is het wel degelijk bevreemdend dat verzoeker niet weet of ook andere mensen in zijn dorp een rekruteringsbrief kregen van de ouderen.

Daarbovenop komt dat verzoeker ook nog bijzonder weinig kan vertellen over de dorpsoudste die hem wou rekruteren in de verzetsbeweging van de Hazara. Het enige dat hij weet is dat de dorpsoudste de “*chief of arbab*” van het dorp was en dat hij bemiddelde tussen de lokale mensen om hun conflicten over land of irrigatieverdeling op te lossen (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 12 juli 2017, p. 26). De commissaris-generaal acht het terecht bevreemdend dat verzoeker zo weinig weet over de persoon door wie hij vreesde gerekruteerd te worden. Verzoeker voert in het eerste middel aan dat het niet heel duidelijk is wat nog meer diende uitgelegd te worden, doch er werd hem uitdrukkelijk gevraagd waarvoor de dorpsoudste in het gebied bekend was en verzoeker antwoordde zelf dat hij niet precies weet wat de dorpsoudste doet van jobs. Aldus kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat het voor hem niet heel duidelijk is wat hij nog meer kon uitleggen over de dorpsoudste.

Daarnaast is het opmerkelijk dat verzoeker niet weet of er ooit bemiddeld is tussen enerzijds de Kuchi’s en de taliban en anderzijds de lokale Hazara (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 12 juli 2017, p. 25) en dat hij niets weet over de training die de rekruten uit de verzetsbeweging kregen (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 12 juli 2017, p. 26). Verzoeker laat deze motieven in zijn verzoekschrift ongemoeid.

Verder is het bevreemdend dat verzoeker niet weet hoe de zaken geëvolueerd zijn nadat hij het land verliet. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

“Wanneer u wordt gevraagd of de ouderen dan teleurgesteld waren in u, antwoordt u dat ze niets zeiden tegen uw vader omdat hij een oude man is en niets zeiden aan uw broer omdat hij te jong is. Wanneer u wordt gevraagd of u iets hoorde over de reactie van de ouderen op uw vertrek uit Afghanistan, antwoordt u “nee” en beweert u daar niet van op de hoogte te zijn (CGVS, p.23). U kan ook niets specifiek zeggen over hoe de veiligheidssituatie in de regio zou zijn geëvolueerd na uw vertrek. U kan enkel vaagweg stellen dat deze slechter werd en dat er nog steeds mensen werden gedood, zonder te kunnen vertellen over specifieke incidenten (CGVS, p.26).”

Verzoeker stelt hierover in het eerste middel dat het contact dat hij met zijn herkomstland heeft zeer beperkt is en dat de contacten die hij heeft zeer kort zijn en zelden tot nooit rechtstreeks met zijn familie. Voorts stelt hij dat hij heeft kunnen bevestigen dat zijn familie geen problemen heeft ondervonden door zijn vlucht en dat de situatie in de regio nog steeds instabiel is en beaamt hij dat hij verklaarde niet op de hoogte te zijn van specifieke incidenten. Hij meent dat het niet verwonderlijk is dat hierover niet rechtuit zou worden gecommuniceerd. Hij beperkt zich wat dit laatste betreft echter tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit het gehoorverslag blijkt overigens dat niet het beperkte contact de oorzaak is van het feit dat verzoeker niet op de hoogte is van specifieke incidenten in zijn regio van herkomst, doch wel het feit dat het hem “*niet (kan) schelen*” (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 12 juli 2017, p. 26). Dit is zeer frappant voor iemand die zelf in zijn verzoekschrift stelt dat hij uit een veel “*collectieve*” samenleving komt en die beweert gevlucht te zijn uit zijn land van herkomst omwille van een vrees voor vervolging.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing terecht gewezen op een aantal inconsistenties in verzoekers verklaringen:

“Zo beweert u aanvankelijk op het CGVS dat de ouderen drie of vier keer tegen de jonge jongens in het dorp zeiden dat ze moesten gaan vechten (CGVS, p.20). Wanneer u later tijdens het gehoor op het CGVS wordt gevraagd hoe vaak de ouderen aan de jonge mensen in het dorp zeiden dat ze moesten gaan vechten, antwoordt u plots dat ze niet met de jonge jongens praten maar met de vaders, aangezien de jonge mannen moeten luisteren naar hun vader. Wanneer u daarna wordt gevraagd hoe vaak de ouderen de vaders contacteerden om te zeggen dat hun zonen moesten lid worden van het verzet, beweert u dat niet te weten. U kan enkel nog de namen geven van de drie moskeeën waarin de ouderen daarover zouden gepraat hebben (CGVS, p.22). Het is bevreemdend dat u aanvankelijk kan zeggen dat de ouderen drie à vier keer gingen zeggen aan de jongeren dat ze moesten gaan vechten en dat u dat daarna plots niet meer lijkt te weten. U beweert ook niet te weten of uw eigen vader door de ouderen werd gecontacteerd, voor het ontvangen van de brief, met de vraag u te rekruteren. U beweert daar niet van op de hoogte te zijn. U verklaart vaagweg dat uw vader naar de moskee ging en dat hij daar misschien over sprak. U voegt toe dat u soms thee bracht naar de mullah, maar dat u niet weet of ze het aan uw vader zeiden (CGVS, p.23). Dat u hier niet op de hoogte van zou zijn is weinig aannemelijk en dit ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

In het eerste middel stelt verzoeker kort dat zijn beide verklaringen, met name dat de ouderen 3 à 4 keer gesproken hadden met de vaders om hun zonen te laten vechten enerzijds en dat hij het specifiek aantal niet wist anderzijds, eenvoudigweg niet inconsistent zijn. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat hij eerst had verklaard dat de ouderen *“de jonge jongens”* zeiden dat ze moesten gaan vechten (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 12 juli 2017, p. 20), terwijl hij daarna verklaarde dat de ouderen niet met de jonge jongens praten, maar met de vaders en dat hij niet weet hoe vaak de ouderen de vaders contacteerden om te zeggen dat hun zonen lid moesten worden van het verzet (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 12 juli 2017, p. 22). Door in zijn verzoekschrift te laten uitschijnen dat hij wat anders verklaard heeft, maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn verklaringen niet inconsistent zouden zijn. Voorts wordt het motief in de bestreden beslissing dat de omstandigheid dat hij niet weet of zijn eigen vader vóór het ontvangen van de brief door de ouderen werd gecontacteerd om hem te rekruteren de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder ondermijnt, door verzoeker ongemoeid gelaten. Ook dit motief is pertinent, vindt steun in het administratief dossier en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker in het eerste middel de commissaris-generaal verwijt geen rekening te hebben gehouden met zijn specifieke omstandigheden, meer bepaald dat hij een Afghaanse ongeletterde en ongeschoolde jongen is van wie men in een stresserende situatie bijna twee jaar na zijn vlucht niet kan verwachten dat hij nog alle details kent die de commissaris-generaal graag had willen horen, wordt er op gewezen dat de hierboven aangehaalde zaken, in de eerste plaats dat verzoeker een rekruteringsbrief heeft ontvangen, geen details betreffen. Bovendien wordt er op gewezen dat een desgevallend gebrek aan scholing niet kan verklaren dat hij op de DVZ helemaal niets vermeld heeft over de omstandigheid dat hij door de ouderen van zijn dorp zou worden gerekruteerd in het verzet, dat hij niet weet wie de rekruteringsbrief zou hebben voorgelezen aan zijn ongeletterde vader en of andere mensen in het dorp ook een dergelijke rekruteringsbrief kregen, dat hij bijzonder weinig kan vertellen over de dorpsoudste die hem wou rekruteren, dat hij niet weet of er ooit bemiddeld is tussen enerzijds de Kuchi's en de taliban en anderzijds de lokale Hazara, dat hij niets weet over de training die de rekruten uit de verzetsbeweging kregen en dat de actuele veiligheidssituatie in zijn regio hem niet kan schelen. De Raad wijst er in dit verband op dat ongeletterdheid de verstandelijke vermogens niet aantast en dat verzoeker geenszins aantoonbaar dat hij niet over de verstandelijke vermogens beschikt om over de belangrijke gebeurtenissen en feiten die de essentie van zijn asielrelaas uitmaken voldoende duidelijke en coherente informatie te verschaffen. Bovendien is een zekere mate van stress inherent aan elk interview, doch dit staat er niet aan in de weg dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke gebeurtenissen en feiten die hij heeft meegemaakt en die de directe aanleiding hebben gevormd voor zijn vertrek uit het land van herkomst. Ten slotte kan worden verwacht dat dergelijke gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan hebben.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (stuk 13, map ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente en terechte redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert als volgt:

“De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Uit de objectieve informatie waarover het

CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat al de documenten die u voorlegt moeilijk leesbare kopieën zijn waarvan de authenticiteit op geen enkele manier kan worden nagegaan. De foto op de kopie van uw taskara is erg onduidelijk (CGVS, p.5), net zoals vele andere elementen in de kopieën van de documenten die u voorlegt. Daarnaast is het bevreemdend dat u op de DVZ beweert nooit een taskara of andere documenten te hebben gehad (Verklaring DVZ, p.9 vraag 25) en dat u op het Commissariaat-generaal dan plots een kopie van een taskara kan voorleggen. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid op het CGVS wordt geconfronteerd verklaart u dat u de taskara op dat moment niet bij had en beweert u vreemd genoeg dat u zich op dat moment niet kon herinneren of u een taskara had. U beweert dat u maar te weten kwam dat u een taskara had nadat een vriend van uw vader, genaamd Qurbaan, belde met de boodschap dat u een taskara had (CGVS, p.4-5). U werd daarna de vraag gesteld waarom u niet wist of u een taskara had of niet en u werd op het bevreemdende karakter daarvan gewezen. U beweert als reactie dat u het op dat moment niet kon herinneren aangezien u duizelig was en aangezien u een gehoorprobleem zou hebben. U voegt toe dat u bent weg gelopen en ontsnapt bent van oorlog, dat u hierdoor bang bent en dat u daarom niet kon herinneren dat u een taskara had (CGVS, p.5). Dit alles kan echter niet overtuigen."

Behoudens de taskara van zijn vader, voegt verzoeker thans bij zijn verzoekschrift de originele stukken. Dit doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is en dat de bewijswaarde van dergelijke documenten dus bijzonder relatief is. Waar verzoeker in het eerste middel stelt dat de commissaris-generaal met betrekking tot de bewijswaarde van Afghaanse documenten verwijst naar een verouderd rapport van 2013 dat bovendien verwijst naar informatie op websites die niet operationeel zijn, wordt er op gewezen dat deze informatie door verwerende partij bij haar nota wordt gevoegd en dat verzoeker geen enkel element aanbrengt waaruit zou blijken dat de vaststellingen in het rapport waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, dat gesteund is op tal van onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen, thans niet meer zouden gelden. De loutere omstandigheid dat in de COI Focus "Afghanistan. Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013 wordt verwezen naar informatie van 2003 volstaat niet om aan te tonen dat deze informatie achterhaald is. Voorts schetst verzoeker, door een aantal passages uit deze informatie te citeren die volgens hem als enige voor zijn situatie relevant zouden zijn, een uiterst eenzijdig beeld van de totale inhoud van dit rapport, waaruit onmiskenbaar blijkt dat de betrouwbaarheid van alle Afghaanse documenten erg onzeker is. Bovendien wordt er op gewezen dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu*, zoals blijkt uit de bovenstaande overwegingen, niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Ten slotte onderneemt verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste poging om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid over het voorleggen van zijn taskara te weerleggen of te ontkrachten. Gelet op deze vaststellingen en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het rechtsplegingsdossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat in Afghanistan valse documenten gemakkelijk verkregen kunnen worden door de hoge graad van corruptie aldaar, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde rekruteringsbrief en taskara's.

Waar verzoeker in het eerste middel nog stelt dat niet wordt betwist dat hij een (mannelijke) landbouwer is uit Passmoch, in het district Markazi Behsud in de provincie Maidan Wardak in Afghanistan, dat hij Hazara is en dat er reeds meer dan een eeuw een jaarlijks terugkerend (gewelddadig) conflict is tussen Kuchi's en Hazara in zijn district, wordt er op gewezen dat het loutere behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de verzoeker om internationale bescherming wordt vervolgd. Te dezen blijkt noch uit de informatie in het administratief dossier, noch uit de informatie die verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt, dat de problemen tussen de Hazara en de Kuchi's van die aard zijn dat kan worden aangenomen dat de Hazara in verzoekers regio door de Kuchi's of de taliban als groep vervolgd worden. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij louter omdat hij Hazara is in zijn district in Afghanistan wordt vervolgd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing

geldende artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Voor zover verzoeker in het eerste middel nog laat gelden dat er voor hem geen intern vluchtalternatief is in de hoofdstad Kabul, wordt er op gewezen dat dit, gelet op het voorgaande, niet aan de orde is. Een schending van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet wordt niet dienstig aangevoerd.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat hij als landbouwer van Hazara origine de laatste jaren in Afghanistan persoonlijke problemen zou hebben gekend.

Waar verzoeker nog laat gelden dat hij onmogelijk veilig in zijn district kan geraken nu de wegen tussen Kabul en Maidan Wardak (zeker voor Hazara) zeer onveilig zijn, wordt er op gewezen dat een verwijzing naar algemene rapporten niet volstaat om aan te tonen dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat uit de aan de nota en de aanvullende nota van verwerende partij toegevoegde informatie blijkt dat verzoeker vanuit Kabul wel degelijk over een veilige reisweg naar zijn regio van herkomst beschikt, met name via de veilige districten Paghman en Shurkhi Parsa of via de luchthaven van Mazar-i Sharif, de provincie Balkh en de provincies Samangan en Bamyān. Uit deze informatie blijkt dat er vanuit de luchthaven van Kabul dagelijks binnenlandse vluchten vertrekken (onder meer) met bestemming Mazar-i Sharif. Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat uit deze informatie ook niet blijkt dat zich in de districten Paghman en Shurkhi Parsa of in de provincies Balkh, Samangan en Bamyān een conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet voordoet en dat deze onveilig zouden zijn.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de Behsud-districten van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van

regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de Behsud-districten in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Wardak province van 25 april 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie Wardak regionaal erg verschillend zijn. Niettegenstaande de provincie Wardak in haar geheel een hoog niveau aan veiligheidsincidenten kent, blijkt tegelijkertijd dat er tijdens de verslagperiode in de districten Hiqa-i Awali Behsud en Markazi Behsud geen veiligheidsincidenten voorkwamen. Het geweld dat in deze districten voorkomt is gerelateerd aan een jaarlijks terugkerend conflict tussen Hazara en nomadische Kuchi's. Uit de verklaringen die u aflegt blijkt echter dat u als gevolg hiervan geen persoonlijke vervolging of ernstige schade dient te vrezen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de Behsud-districten van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in het door verwerende partij bij aanvullende nota van 9 februari 2018 aangebrachte EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Voor zover verzoeker in het tweede middel aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing tegenstrijdig is waar enerzijds de provincie Wardak als zeer gevaarlijk wordt bestempeld en anderzijds wordt vastgesteld dat het district zelf waar hij vandaan komt veilig zou zijn, wordt niet ingezien waarin de tegenstrijdigheid bestaat. Het is immers volstrekt plausibel dat bepaalde regio's of districten binnen een bepaalde provincie veilig zijn en andere niet en het getuigt van een grote zorgvuldigheid dat de commissaris-generaal een dermate grondig onderzoek verricht. Bovendien brengt verzoeker geen

enkele concrete informatie aan waaruit zou blijken dat er in het district Markazi Behsud, waarvan hij afkomstig is, actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Evenmin is de motivering tegenstrijdig waar enerzijds wordt vastgesteld *“dat er tijdens de verslagperiode in de districten Hiqa-i Awali Behsud en Markazi Behsud geen veiligheidsincidenten voorkwamen”* en anderzijds dat *“(h)et geweld dat in deze districten voorkomt (...) gerelateerd (is) aan een jaarlijks terugkerend conflict tussen Hazara en nomadische Kuchi's”*. Het gaat immers om verschillende vormen van geweld, de ene willekeurig en de andere doelgericht, met name tegen de Hazara, wat een determinerend onderscheid vormt voor het nagaan of de betrokkene een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat verzoeker in het tweede middel voorhoudt, blijkt uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissing genoegzaam dat de verklaringen van verzoeker op basis waarvan de commissaris-generaal oordeelt dat verzoeker als gevolg van het jaarlijks terugkerend conflict tussen Hazara en nomadische Kuchi's geen persoonlijke vervolging of ernstige schade dient te vrezen zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen over de rekrutering door de dorpsoudsten betreffen.

Aldus toont verzoeker niet aan dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier (en het rechtsplegingsdossier) niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal eruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient ten slotte te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Het beginsel van de fair-play is maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 21 november 2011, nr. 216.356; RvS 30 juni 2009, nr. 194.978 en RvS 3 december 2007, nr. 177.513). Verzoeker toont evenwel niet aan dat er *in casu* sprake was van kwade trouw of moedwilligheid in hoofde van de commissaris-generaal, zodat een schending van het beginsel van de fair-play niet kan worden aangenomen.

2.3.12. Waar verzoeker in het derde middel vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.13. De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN